

Ο Παραλογισμός στην προσπάθεια επιβολής «Ουδετερόθρησκου Κράτους»

/ [Γνώμες](#)

Ἡ ἀσυγκράτητη σπουδὴ καὶ ἡ πεισματικὴ ἐπιμονὴ τῶν σημερινῶν διαχειριστῶν τῆς κρατικῆς Ἐξουσίας νὰ προχωρήσουν στὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ χαρακτηρίσουν συνταγματικὰ τὴν Πολιτεία ὡς «*θρησκευτικὰ οὐδέτερη*», διαγράφοντας τὴν σταθερὴ καὶ τεκμηριωμένη βούληση ὅλων ἐκείνων τῶν προγόνων μας, ποὺ ἐπὶ αἰῶνες ἐπέμεναν νὰ συνδέουν μὲ εἰδικὴ σχέση τὸ Κράτος τους μὲ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, γεννᾷ εὐλόγα ἐρωτήματα, τόσο γιὰ τὴν λογικότητα τοῦ ἐγχειρήματος, ὅσον καὶ γιὰ τὶς προθέσεις ἐκείνων ποὺ τὸ ἐπιχειροῦν.

Ἡ ἔννοια τῆς «θρησκευτικᾶ οὐδέτερης» Πολιτείας εἶναι ἱστορικὰ νεώτερο ἐφεύρημα, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδεολογίαν ἐκείνων ποὺ ἔχουν στρατευθῇ στὴν ἀθεΐα καὶ στὴν ἄρνηση τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἐκκλησιαστικῆς Πίστεως. Κλασικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ νεώτερη ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὑπόβαθρο τῆς ἐπιχειρούμενης ἐπιβολῆς τοῦ «οὐδετερόθρησκου κράτους» στὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα εἶναι ἰδεολογικόν, συγκεκριμένης μάλιστα ἀντιεκκλησιαστικῆς κατευθύνσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται περίτρανα ἀπὸ τὶς διακηρύξεις καὶ τὶς δηλώσεις ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τῶν πολιτικῶν καὶ ἰδεολογικῶν Σχημάτων, ποὺ ἐπείγονται γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος.

Σὲ ἓνα προσεκτικὸ μελετητὴ φαίνεται καθαρὰ ὁ παραλογισμὸς τῶν σκέψεων καὶ τῶν κινήσεων ὅλων τῶν παρπάνω, μὲ ἐπίμονη βούληση νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸ.

Στὶς προτεινόμενες διορθώσεις τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Συντάγματος χρησιμοποιοῦν τὸν ὄρο «Ἐκκλησία», ὅχι ὅπως ἡ ἴδια αὐτοπροσδιορίζεται, ἀλλ' ὅπως ἐκεῖνοι τὴν ἀντιλαμβάνονται καὶ ὅπως ἡ ἰδεολογία τους τὴν προσδιορίζει. Γι' αὐτὸ καὶ ἀφαιροῦν βασικὰ γνωρίσματα τῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἰσχύον μέχρι τώρα Σύνταγμα. Αὐτὸ εἶναι παραλογισμὸς, διότι ἐνεργοῦν μὲ βάση ὅχι τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ τὴν ἰδεολογία.

Ἐνῶ ἀρνοῦνται στὴν Κρατικὴ Ὀντότητα τὴν ὁποιαδήποτε θρησκευτικὴ Πίστη, φορτώνουν σ' αὐτὴν τὴν δική τους ἰδεολογικὴ Πίστη. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ Πίστη εἶναι αὐστηρῶς προσωπικὴ καὶ ὅχι κοινωνικὴ ὑπόθεση. Τὴν ἀπάντηση γιὰ τὸ πόσο λανθασμένη εἶναι αὐτὴ ἡ προσωπικὴ τους ἄποψη τὴν παίρνουν ἀπὸ τὸν Πλούταρχο (45-120 μ. Χ.), ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ τὴν παγκοσμιότητα τῆς θρησκευτικότητος κοινωνικά, καθὼς ὁμιλεῖ, ὅχι γιὰ μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλὰ γιὰ πόλεις μὲ ἱερὰ θυσιαστήρια (*Πρὸς Κολώνιον ἐπικούριον*, 31).

Κάποιοι ἄλλοι δηλώνουν ὅτι «ἡ κοινωνία θρησκεύεται ἢ δὲν θρησκεύεται. Τὸ Κράτος ὅμως δὲν θρησκεύεται». Αὐτὸ θὰ ἴσχυε, ἐὰν οἱ ἐνέργειες καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν Ὁργάνων τοῦ Κράτους δὲν βασίζονταν σὲ καμμία ἀπολύτως Πίστη ἢ ἰδεολογία, γεγονόςς ἀνυπόστατο. Γιὰ παράδειγμα, οἱ σημερινοὶ κρατικοὶ εἰσηγηταὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος διαπνέονται ἀπὸ συγκεκριμένη ἰδεολογία, μὲ τὴν ὁποία εἶναι σύμφωνες οἱ προτάσεις τους, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ μία ἄλλη «θρησκευτικὴ Πίστη». Δὲν εἶναι παραλογισμὸς νὰ ἀγωνίζονται νὰ ἀπαλλάξουν τὸ Κράτος ἀπὸ κάθε γνωστὴ θρησκευτικὴ Πίστη, κατ' ἐξοχὴν τὴν Ὀρθόδοξη, καὶ νὰ

τὸ ἐξοπλίζουν μὲ τὴν δική τους «ἰδεολογική-θρησκευτική Πίστη», τὴν καθαρὰ ἀντί-Ὁρθόδοξη;

Ἡ νέα «ἰδεολογική-θρησκευτική Πίστη», στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ προτεινόμενη ἀλλαγὴ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ἀγνοεῖ τελείως τὶς πραγματικὲς ὀντολογικὲς καὶ ἱστορικὲς διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας. Δὲν λαμβάνει καθόλου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατος Ὄργανισμός ὡς Σῶμα Χριστοῦ μὲ αἰώνια προοπτική, ἐνῶ τὸ Κράτος εἶναι ἓνας ἐγκόσμιος Ὄργανισμός, ὁ ὁποῖος κατὰ περιόδους καταργεῖται καὶ μέλλει κάποτε νὰ καταργηθῇ ὀριστικά. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι, ὅπως παρατηρεῖ ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι 'θεσμός', ποὺ προϋπῆρχε τῆς συγκροτήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ μάλιστα συνετέλεσε ἀποφασιστικά στὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων καὶ στὴν ἀνεξαρτησία τους» (aktinesblogspot, 15 Νο 2018).

Γιὰ νὰ θεσμοθετηθῇ συνταγματικά ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία εἶναι «οὐδέτερη θρησκευτικά» εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀπαξιωθῇ τελείως ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία καὶ νὰ διαγραφῇ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, διότι οἱ πρόγονοί μας, πιστὰ ἀφοσιωμένοι στὴν Ὁρθόδοξη Διδαχὴ καὶ Παράδοση, οὐδέποτε διανοήθηκαν νὰ ἔχουν οὐδετερόθρησκο Κράτος μὲ τὴν ἔννοια ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦν οἱ σημερινοὶ ἐπίδοξοι ἀναθεωρηταί τοῦ Συντάγματος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπιλέγουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἱστορικὴ προμετωπίδα τοῦ Συντάγματος μὲ ἀναφορὰ στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, ἐνῶ μὲ τὸ ἄρθρο 3 ἀπαξιώνουν ταπεινωτικά τὴν πραγματικὴ ὑπόσταση καὶ τὴν ἀξία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὸν δημόσιο βίο, ἀποκαλύπτει τόσο τὴν σύγχυση, ὅσο καὶ τὸν ἀκραῖο παραλογισμό τους. Εἶναι ὡσὰν νὰ διαφημίζουν πολῦτιμο δοχεῖο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ, «περιέχει χρυσᾶ νομίσματα» καὶ τὸ ἐσωτερικὸ περιεχόμενό του νὰ εἶναι χρυσίζουσες πλαστικὲς χάντρες!

Ἐδῶ τίθεται καὶ ἓνα ἄλλο καίριο ἐρώτημα: Ὅσοι ἐπίμονα ἐπιχειροῦν νὰ χωρίσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος, πιστεύουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χωρισθῇ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ τὸ Ἔθνος; Ἀλλὰ τὸ Κράτος ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἔθνος. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ἔθνους εἶναι τὸ «ὁμόθρησκον», ὅτι δηλαδή ὅσοι ἀνήκουν στὸ ἴδιο ἔθνος ἔχουν κοινὴ θρησκεία. Ἐὰν τὸ Κράτος ἀνακηρυχθῇ οὐδετερόθρησκο ἀκυρώνει τὴν σχέση του μὲ τὸ ἔθνος. Μὲ αὐτὴ τὴν οὐδετερόθρησκη μορφή του τὸ Κράτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ ὁμόθρησκον Ἔθνος. Ποιὸν, τότε, θὰ ἐκπροσωπῇ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος; Μήπως ἀποκλειστικά τὶς σημερινὲς ἀντι-Ὁρθόδοξες μειοψηφίες τῶν ἐπιδόξων ἀναθεωρητῶν τοῦ Συντάγματος;

Καὶ γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιο, « Ἄν τὸ ὅποιο Κράτος πιστεύει πὼς κάθε φορὰ ἐκπροσωπεῖ τό Ἔθνος καὶ πὼς τὸ Ἔθνος ἦλ-θε καιρὸς νὰ πεθάνῃ, ἡ Ἐκκλησία δὲν πεθαίνει, ἀλλά

«ζῇ τῷ Θεῷ». Θὰ ξεχωρίση λοιπὸν ἡ Ἐκ-κλησία τὶς εὐθύνες της καὶ θὰ περάσῃ στὴν ἀντί-σταση. Ὅταν θέλουν νὰ δυσφημήσουν τὴν Ἐκ-κλησία, τὴν χαρακτηρίζουν ἀντίδραση, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀντίδραση οὔτε σκοταδισμός· εἶναι ἀντίσταση στὶς καταλυτικὲς δυνάμεις τοῦ σκότους. Ὅταν λέμε ἀντίσταση, δὲν ἐννοοῦμε ἀντιπαράταξη καὶ μάχη· αὐτό εἶναι ἡ ἀντίδραση. Ἐν-νοοῦμε ἀσάλευτη στάση καὶ ἀνύστακτη φύλαξη. Ἡ Ἐκκλησία φυλάγει τὰ περάσματα γιὰ νὰ μὴ διαβῇ ὁ ἐχθρός. Ἄν εἶναι νὰ διαβῇ, δὲν θὰ τοῦ κάμῃ τόπο· θὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω της» (Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, σ. 246-247).

Κείμενο: Ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.